

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera întâi)

1 februarie 2017?*

„Trimitere preliminară — Securitate socială — Regulamentul (CEE) nr. 1408/71 — Componenta «dependență» a alocației de subzistență pentru persoanele cu handicap (disability living allowance) — Persoană asigurată pentru limită de vârstă care a încetat definitiv orice activitate profesională — Noțiunile «prestație de boală» și «prestație de invaliditate» — Exportabilitate”

În cauza C-430/15,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Supreme Court of the United Kingdom (Curtea Supremă a Regatului Unit), prin decizia din 29 iulie 2015, primită de Curte la 5 august 2015, în procedura

Secretary of State for Work and Pensions

împotriva

Tolley,

CURTEA (Camera întâi),

compusă din doamna R. Silva de Lapuerta, președinte de cameră, domnii J.-C. Bonichot, A. Arabadjiev (raportor), C. G. Fernlund și S. Rodin, judecători,

avocat general: domnul H. Saugmandsgaard Øe,

grefier: domnul V. Tourrès, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 8 iunie 2016,

luând în considerare observațiile prezentate:

- pentru doamna Tolley (decedată, reprezentată în procedură de administratorul succesiunii sale), de R. Drabble, QC, și de T. Buley, barrister, mandatați de S. Clarke, solicitor;
- pentru guvernul Regatului Unit, de M. Holt și de C. Crane, în calitate de agenți, asistați de B. Kennelly, QC, și de D. Blundell, barrister;
- pentru guvernul norvegian, de P. Wennerås, de M. Schei și de C. Rydning, în calitate de agenți;
- pentru Comisia Europeană, de D. Martin și de J. Tomkin, în calitate de agenți,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 5 octombrie 2016,

* * Limba de procedură: engleza.

pronunță prezenta

Hotărâre

- 1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea Regulamentului (CEE) nr. 1408/71 al Consiliului din 14 iunie 1971 privind aplicarea regimurilor de securitate socială în raport cu lucrătorii salariați, cu lucrătorii care desfășoară activități independente și cu membrii familiilor acestora care se deplasează în cadrul Comunității, în versiunea modificată și actualizată prin Regulamentul (CE) nr. 118/97 al Consiliului din 2 decembrie 1996 (JO 1997, L 28, p. 1, Ediție specială, 05/vol. 4, p. 35), astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 307/1999 al Consiliului din 8 februarie 1999 (JO 1999, L 38, p. 1, Ediție specială, 05/vol. 5, p. 76) (denumit în continuare „Regulamentul nr. 1408/71”).
- 2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între Secretary of State for Work and Pensions (ministrul Muncii și Pensiilor, Regatul Unit, denumit în continuare „ministrul”), pe de o parte, și doamna Tolley, decedată la 10 mai 2011 și reprezentată în procedura principală de soțul acesteia în calitate de administrator al succesiunii doamnei Tolley, pe de altă parte, în legătură cu anularea dreptului acesteia de a primi componenta „dependență” a alocației de subzistență pentru persoanele cu handicap („*disability living allowance*”, denumită în continuare „DLA”) pentru motivul că nu mai îndeplinea condițiile de reședință și de prezență în Marea Britanie.

Cadrul juridic

Dreptul Uniunii

- 3 Regulamentul nr. 1408/71 a fost abrogat și înlocuit, începând cu 1 mai 2010, prin Regulamentul (CE) nr. 883/2004 al Parlamentului European și al Consiliului din 29 aprilie 2004 privind coordonarea sistemelor de securitate socială (JO 2004, L 166, p. 1, rectificare în JO 2004, L 200, p. 1, Ediție specială, 05/vol. 7, p. 82). Având însă în vedere data faptelor din litigiul principal, acesta continuă să fie guvernat de Regulamentul nr. 1408/71.
- 4 Articolul 1 din acest regulament prevede:

„În sensul prezentului regulament:

- (a) lucrător salariat și lucrător care desfășoară o activitate independentă înseamnă:
 - (i) [orice persoană] care este asigurată în temeiul unei asigurări obligatorii sau facultative continue împotriva unuia sau mai multor evenimente neprevăzute corespunzătoare ramurilor unui regim de asigurări sociale care se aplică lucrătorilor salariați sau lucrătorilor care desfășoară activități independente ori printr-un regim special pentru funcționari;
 - (ii) orice persoană care este asigurată, cu titlu obligatoriu, pentru unul sau mai multe riscuri acoperite de ramurile de securitate socială care fac obiectul prezentului regulament, în cadrul unui regim de securitate socială care se aplică tuturor rezidenților sau întregii populații active:
 - în cazul în care modurile de administrare sau de finanțare a regimului respectiv permit identificarea persoanei ca lucrător salariat ori lucrător care desfășoară o activitate independentă

sau

- în absența unor astfel de criterii, în cazul în care persoana este asigurată în baza unei asigurări obligatorii sau facultative continue pentru un alt risc specificat în anexa I, în cadrul unui regim pentru lucrători salariați și lucrători care desfășoară activități independente sau al unui regim prevăzut la punctul (iii) sau, în absența unui astfel de regim în statul membru respectiv, dacă se încadrează în definiția din anexa I;

[...]

[...]

(o) instituție competentă înseamnă:

(i) instituția la care persoana respectivă este asigurată la data solicitării prestației

[...]

[...]

(q) stat competent înseamnă statul membru pe al cărui teritoriu se află instituția competentă;

[...]”

5 Articolul 2 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1408/71 prevede:

„Prezentul regulament se aplică lucrătorilor salariați sau lucrătorilor care desfășoară activități independente și studenților care se află ori s-au aflat sub incidența legislației din unul sau mai multe state membre și care sunt resortisanți ai unuia dintre statele membre sau sunt persoane apatride ori refugiați cu reședința pe teritoriul unuia dintre statele membre, precum și membrilor familiilor acestora și supraviețuitorilor lor.”

6 Articolul 4 din regulamentul menționat prevede:

„(1) Prezentul regulament se aplică tuturor legislațiilor referitoare la următoarele domenii de securitate socială:

(a) prestații de boală și de maternitate;

(b) prestații de invaliditate, inclusiv cele destinate menținerii sau îmbunătățirii capacității de obținere a unor venituri;

(c) prestații pentru limită de vârstă;

[...]

(2) Prezentul regulament se aplică tuturor regimurilor generale și speciale de securitate socială, contributive sau necontributive, precum și regimurilor privind obligațiile angajatorului sau armatorului în ceea ce privește prestațiile prevăzute la alineatul (1).

[...]”

- 7 Articolul 10 alineatul (1) primul paragraf din același regulament are următorul cuprins:

„Dacă prezentul regulament nu prevede altceva, prestațiile de invaliditate, de limită de vârstă sau de urmaș în numerar, indemnizațiile pentru accidente de muncă sau boli profesionale și ajutoarele de deces obținute în temeiul legislației unui sau mai multor state membre nu sunt supuse nici unei reduceri, modificări, suspendări, retrageri sau confiscări pe motiv că beneficiarul are reședința pe teritoriul altui stat membru decât cel în care se află instituția debitoare.”

- 8 Articolul 13 din Regulamentul nr. 1408/71 prevede:

„(1) Sub rezerva articolelor 14c și 14f, persoanele cărora li se aplică prezentul regulament se află sub incidența legislației unui singur stat membru. Această legislație se stabilește în conformitate cu dispozițiile prezentului titlu.

(2) Sub rezerva articolelor 14-17:

(a) persoana care desfășoară o activitate salariată pe teritoriul unui stat membru se supune legislației statului respectiv chiar dacă își are domiciliul pe teritoriul altui stat membru sau dacă întreprinderea sau angajatorul la care persoana este încadrată își are sediul social sau adresa pe teritoriul altui stat membru;

[...]

(f) persoana căreia nu îi mai este aplicabilă legislația unui stat membru, fără ca legislația altui stat membru să îi fie aplicabilă în conformitate cu una dintre regulile stabilite în paragrafele anterioare sau în conformitate cu una dintre excepțiile sau dispozițiile speciale stabilite la articolele 14-17, face obiectul legislației statului membru pe teritoriul căruia are reședința, în conformitate exclusiv cu dispozițiile legislației respective.”

- 9 Titlul III din Regulamentul nr. 1408/71, intitulat „Dispoziții speciale privind diferitele categorii de prestații”, este împărțit în opt capitole, primul dintre acestea referindu-se la boală și la maternitate. În cadrul secțiunii 2 a acestui capitol, intitulată „Lucrătorii salariați sau care desfășoară activități independente și membrii de familie ai acestora”, figurează la articolul 19 din acest regulament, care prevede la alineatul (1) următoarele:

„Lucrătorul salariat sau lucrătorul care desfășoară o activitate independentă, care are reședința pe teritoriul unui stat membru, altul decât statul competent, și care îndeplinește condițiile impuse de legislația statului competent pentru a avea dreptul la prestații, luând în considerare, dacă este cazul, dispozițiile articolului 18, beneficiază, în statul de reședință, de:

[...]

(b) prestații în numerar acordate de instituția competentă în conformitate cu dispozițiile legislației pe care aceasta o aplică. Cu toate acestea, prin acord între instituția competentă și instituția de la locul de reședință, astfel de prestații pot fi acordate de această din urmă instituție, pe seama celei dintâi, în conformitate cu dispozițiile legislației statului competent.”

- 10 Articolul 22 din regulamentul menționat, care face parte din aceeași secțiune, prevede:

„(1) Lucrătorul salariat sau lucrătorul care desfășoară o activitate independentă care îndeplinește condițiile impuse de legislația statului competent pentru a beneficia de prestații, luând în considerare, dacă este cazul, dispozițiile articolului 18 și:

[...]

- (b) care, după ce a dobândit dreptul la prestații plătibile de instituția competentă, este autorizat de respectiva instituție să se întoarcă pe teritoriul statului membru unde are reședința ori să își transfere reședința pe teritoriul unui alt stat membru

[...]

are dreptul la:

[...]

- (ii) prestații în numerar acordate de instituția competentă în conformitate cu dispozițiile legislației pe care o aplică. Cu toate acestea, după acordul între instituția competentă și instituția de la locul de ședere sau de reședință, aceste prestații pot fi acordate de această din urmă instituție în numele primei instituții, în conformitate cu legislația statului competent.

(2) Autorizația necesară în temeiul alineatului (1) litera (b) poate fi refuzată numai dacă se stabilește că deplasarea persoanei respective ar prejudicia starea sănătății sale sau primirea de tratament medical.

[...]”

- 11 Articolul 89 din Regulamentul nr. 1408/71 prevede:

„Procedurile speciale de aplicare a legislațiilor anumitor state membre sunt menționate în anexa VI.”

- 12 Anexa I la Regulamentul nr. 1408/71, intitulată „Domeniul personal de aplicare al prezentului regulament”, cuprinde o rubrică O, referitoare la Regatul Unit, care are următorul cuprins:

„Orice persoană care are calitatea de lucrător salariat (employed earner) sau orice lucrător care desfășoară o activitate independentă (self-employed earner), în sensul legislației din Marea Britanie sau al legislației din Irlanda de Nord, precum și orice persoană pentru care se plătesc contribuții în calitate de lucrător salariat (employed person) sau de lucrător care desfășoară o activitate independentă (self-employed person), în sensul legislației din Gibraltar, este considerată lucrător salariat sau lucrător care desfășoară o activitate independentă în sensul articolului 1 litera (a) punctul (ii) din regulament.”

- 13 Rubrica O, referitoare la Regatul Unit, din anexa VI la Regulamentul nr. 1408/71, intitulată „Proceduri speciale pentru aplicarea legislațiilor anumitor state membre”, prevede la punctul 19:

„Sub rezerva oricăror convenții încheiate cu state membre individuale, în sensul articolului 13 alineatul (2) litera (f) din regulament și articolului 10b din regulamentul de aplicare, legislația Regatului Unit încetează să se aplice la sfârșitul ultimei zile din următoarele trei zile pentru orice persoană anterior supusă legislației Regatului Unit în calitate de lucrător salariat sau de lucrător care desfășoară o activitate independentă:

[...]

- (c) ultima zi din orice perioadă de primire a prestației de boală sau maternitate din partea Regatului Unit (inclusiv prestații în natură pentru care Regatul Unit este statul competent) sau a prestației de șomaj care:
- (i) a început înaintea datei de transfer a reședinței în alt stat membru sau dacă aceasta a început mai târziu;
 - (ii) a urmat imediat activității salariale sau activității independente în alt stat membru în timp ce persoana a fost supusă legislației Regatului Unit.”

14 Punctul 20 din aceeași rubrică prevede:

„Faptul că o persoană a dobândit calitatea de supus al legislației altui stat membru în conformitate cu articolul 13 alineatul (2) litera (f) din regulament, articolul 10b din regulamentul de aplicare și punctul 19 de mai sus nu împiedică:

- (a) aplicarea la aceasta de către Regatul Unit, ca stat competent[, a dispozițiilor referitoare la lucrătorii salariați și la lucrătorii care desfășoară activități independente din titlul] III capitolul 1 și capitolul 2 secțiunea 1 sau a articolului 40 alineatul (2) din regulament dacă această persoană își păstrează statutul de lucrător salariat sau de lucrător care desfășoară o activitate independentă în acest scop și a fost ultima dată asigurată astfel în temeiul legislației Regatului Unit;
- (b) considerarea sa ca lucrător salariat sau ca lucrător care desfășoară o activitate independentă în sensul capitolelor 7 și 8 din titlul III din regulament sau articolelor 10 și 10a din regulamentul de aplicare, cu condiția ca prestația Regatului Unit în conformitate cu capitolul 1 din titlul III să-i fie acordată în conformitate cu litera (a).”

Dreptul Regatului Unit

- 15 Din decizia de trimitere reiese că DLA este o prestație cu caracter necontributiv care are ca obiect să compenseze cheltuielile suplimentare impuse de anumite tipuri de îngrijire sau de incapacitatea totală sau parțială de a se deplasa. Constituită dintr-o componentă „dependență” și dintr-o componentă „mobilitate”, DLA nu este subordonată niciunui criteriu privind resursele și nu este o prestație de înlocuire a veniturilor, întrucât beneficiarul poate desfășura o activitate profesională.
- 16 Potrivit articolului 71 alineatul 6 din Social Security Contributions and Benefits Act 1992 (Legea din 1992 privind cotizațiile și prestațiile de securitate socială, denumită în continuare „Legea din 1992”), „[o] persoană are dreptul la [DLA] numai dacă îndeplinește condițiile de reședință și de prezență în Marea Britanie”.
- 17 Aceste condiții de reședință și de prezență în Marea Britanie sunt precizate, printre altele, la articolul 2 alineatul 1 litera (a) din Social Security (Disability Living Allowance) Regulations 1991 (Regulamentul din 1991 în materie de securitate socială privind alocația de subzistență pentru persoanele cu handicap).

Litigiul principal și întrebările preliminare

- 18 Doamna Tolley, resortisant britanic, născută la 17 aprilie 1952, a plătit contribuții de asigurări sociale naționale din anul 1967 până în anul 1984. În continuare, aceasta a fost creditată cu contribuții până în anul 1993. Dacă ar fi îndeplinit condițiile de cotizare la vârsta legală de pensionare, ea ar fi putut să solicite de la stat o pensie pentru limită de vârstă.
- 19 Începând cu 26 iulie 1993, doamnei Tolley i s-a acordat componenta „dependență” a DLA pe o perioadă nedeterminată, întrucât se afla în imposibilitatea de a-și prepara singură hrana.
- 20 La 5 noiembrie 2002, doamna Tolley și soțul său s-au mutat definitiv în Spania. Doamna Tolley nu a fost, în acest stat membru, nici lucrător salariat, nici lucrător care desfășoară activități independente.
- 21 În cursul anului 2007, ministrul a decis că dreptul doamnei Tolley la primirea componentei „dependență” a DLA încetase la 6 noiembrie 2002. Este cert că, în temeiul legislației Regatului Unit, persoana interesată a pierdut, la acea dată, dreptul de a primi această alocație.

- 22 Doamna Tolley a introdus atunci o acțiune împotriva acestei decizii la First-tier Tribunal (Tribunalul de Primă Instanță, Regatul Unit). Acesta a admis acțiunea respectivă, apreciind că doamna Tolley avea dreptul să încaseze în continuare componenta „dependență” a DLA după mutarea sa în Spania, în temeiul articolului 10 din Regulamentul nr. 1408/71.
- 23 Ministrul a declarat apel împotriva acestei hotărâri a First-tier Tribunal (Tribunalul de Primă Instanță) în fața Upper Tribunal (Tribunalul Superior, Regatul Unit). Această din urmă instanță a decis că doamna Tolley avea dreptul la componenta „dependență” a DLA în temeiul articolului 22 din acest regulament pentru motivul că, întrucât a fost asigurată pentru limită de vârstă pe baza contribuțiilor de securitate socială pe care le plătise, ea era un lucrător salariat în sensul articolului 1 litera (a) din regulamentul menționat.
- 24 Court of Appeal (England & Wales) [Curtea de Apel (Anglia și Țara Galilor), Regatul Unit] a respins calea de atac declarată de ministru împotriva hotărârii Upper Tribunal (Tribunalul Superior). Ministrul a sesizat atunci Supreme Court of the United Kingdom (Curtea Supremă a Regatului Unit).
- 25 Instanța menționată arată că componenta „dependență” a DLA ar putea fi considerată prestație de invaliditate în sensul Regulamentului nr. 1408/71, care poate fi exportată, în temeiul articolului 10 din aceasta, către alt stat membru. Prestațiile enumerate la această dispoziție ar avea drept caracteristică principală pe aceea de a fi plătite pe termen lung sau plătite unice referitoare la condiții permanente. Dacă, în schimb, această alocație ar fi privită ca fiind prestație de boală, s-ar ridica problema dacă definiția „lucrătorului salariat”, care figurează la articolul 1 litera (a) punctul (ii) din acest regulament, se aplică și în cazul dispozițiilor capitolului 1 din titlul III din regulamentul menționat referitoare la boală. În această privință, nu ar fi logic ca persoane inactive din punct de vedere economic să fie considerate lucrători, care ar trebui să fie tratate mai favorabil decât persoanele aflate în mod activ în căutarea unui loc de muncă.
- 26 În plus, întrucât eventualul drept al doamnei Tolley la pensie pentru limită de vârstă în temeiul legislației Regatului Unit se menținuse după mutarea sa în Spania, instanța de trimitere dorește să afle dacă expresia „persoana căreia nu îi mai este aplicabilă legislația unui stat membru”, care figurează la articolul 13 alineatul (2) litera (f) din Regulamentul nr. 1408/71, vizează toată legislația unui stat membru sau numai legislația acestuia referitoare la prestația în cauză. În ipoteza în care numai această din urmă legislație ar fi vizată, instanța menționată consideră că este permis să se ridice întrebarea dacă punctul 19 litera (c) din rubrica O din anexa VI la acest regulament, care precizează momentul de la care legislația Regatului Unit încetează să se mai aplice, se referă la beneficiul efectiv al prestației sau doar la dreptul la această prestație. S-ar ridica de asemenea întrebarea dacă punctul 20 din aceeași rubrică impune sau nu impune Regatului Unit obligația de a plăti componenta „dependență” a DLA în conformitate cu dispozițiile capitolului 1 din titlul III din regulamentul menționat.
- 27 În acest context, Supreme Court of the United Kingdom (Curtea Supremă a Regatului Unit) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:
- „1) Componenta «dependență» a DLA este calificată în mod corect ca fiind mai curând o prestație de invaliditate decât o prestație de boală în numerar în sensul Regulamentului nr. 1408/71?
- 2) a) O persoană care, în temeiul dreptului național din Regatul Unit, încetează să mai aibă dreptul la [componenta «dependență» a] DLA, întrucât s-a mutat pentru a locui în alt stat membru, și care și-a încetat orice activitate profesională înainte de o astfel de mutare, dar care este în continuare asigurată pentru limită de vârstă în conformitate cu regimul de securitate socială din Regatul Unit, încetează să se mai afle sub incidența legislației Regatului Unit, în sensul articolului 13 alineatul (2) litera (f) din Regulamentul nr. 1408/71?
- b) O astfel de persoană rămâne eventual sub incidența legislației Regatului Unit în temeiul punctului 19 litera (c) din rubrica O din anexa VI la Regulamentul nr. 1408/71?

- c) În cazul în care aceasta a încetat să se mai afle sub incidența legislației Regatului Unit, în sensul articolului 13 alineatul (2) litera (f) din Regulamentul nr. 1408/71, Regatul Unit are obligația sau simpla permisiune în temeiul punctului 20 din rubrica O din anexa VI la acest regulament de a-i aplica dispozițiile capitolului 1 din titlul III din regulament?

3)

- a) Definiția în sens larg a noțiunii de lucrător salariat dată în Hotărârea din 7 iunie 2005, Dodl și Oberhollenzer (C-543/03, EU:C:2005:364), se aplică, în sensul articolelor 19-22 din Regulamentul nr. 1408/71, în cazul în care persoana în cauză a încetat orice activitate profesională înainte de a se muta în alt stat membru, în pofida distincției stabilite în capitolul 1 din titlul III între lucrătorii salariați și lucrătorii care desfășoară o activitate independentă, pe de o parte, și șomeri, pe de altă parte?
- b) În cazul în care definiția este aplicabilă, o astfel de persoană are dreptul să transfere prestația în temeiul articolului 19 sau al articolului 22 din Regulamentul nr. 1408/71? Articolul 22 alineatul (1) litera (b) are scopul de a preveni ca dreptul unui reclamant la componenta «dependență» a DLA să fie anihilat de o condiție de reședință impusă de o reglementare națională privind un transfer al reședinței în alt stat membru?”

Cu privire la întrebările preliminare

Cu privire la prima întrebare

- 28 Prin intermediul primei întrebări, instanța de trimitere solicită, în esență, să se stabilească dacă o prestație precum componenta „dependență” a DLA constituie o prestație de boală sau o prestație de invaliditate în sensul Regulamentului nr. 1408/71.

Cu privire la admisibilitate

- 29 Guvernul Regatului Unit susține că prima întrebare formulată cu titlu preliminar este inadmisibilă pentru motivul că, pe de o parte, ea nu a făcut obiectul unei dezbateri în fața instanței de trimitere și, pe de altă parte, ea este identică cu o chestiune ridicată în cauza în care s-a pronunțat Hotărârea din 18 octombrie 2007, Comisia/Parlamentul și Consiliul (C-299/05, EU:C:2007:608).
- 30 În ceea ce privește primul motiv de inadmisibilitate invocat de acest guvern, trebuie amintit că articolul 267 TFUE conferă instanțelor naționale cea mai largă posibilitate de a sesiza Curtea în măsura în care consideră că o cauză pendinte în fața lor ridică probleme care impun interpretarea sau aprecierea validității dispozițiilor de drept al Uniunii necesare în vederea soluționării litigiului dedus judecății lor. Instanțele naționale au deci posibilitatea și, dacă este cazul, obligația de a efectua o trimitere preliminară în cazul în care constată fie din oficiu, fie la cererea părților că fondul litigiului privește o problemă de rezolvat care ține de primul paragraf al acestui articol. De aceea, faptul că părțile din acțiunea principală nu au evocat în fața instanței de trimitere o problemă de drept al Uniunii nu se opune posibilității sesizării Curții de către această instanță (Hotărârea din 15 ianuarie 2013, Križan și alții, C-416/10, EU:C:2013:8, punctele 64 și 65, precum și jurisprudența citată).
- 31 Astfel, trimiterea preliminară se întemeiază pe un dialog între instanțe, a cărui declanșare depinde în întregime de aprecierea pe care o face instanța națională asupra pertinentei și necesității trimiterii menționate (Hotărârea din 15 ianuarie 2013, Križan și alții, C-416/10, EU:C:2013:8, punctul 66).

- 32 În plus, deși se poate dovedi în interesul unei bune administrări a justiției ca o întrebare preliminară să nu fie adresată decât în urma unei dezbateri în contradictoriu, trebuie totuși să se recunoască faptul că existența unei dezbateri în contradictoriu prealabile nu figurează printre condițiile cerute pentru punerea în aplicare a procedurii prevăzute la articolul 267 TFUE (a se vedea în acest sens Hotărârea din 3 martie 1994, *Eurico Italia și alții*, C-332/92, C-333/92 și C-335/92, EU:C:1994:79, punctul 11).
- 33 Rezultă din considerațiile care precedă că faptul că părțile la un litigiu nu au dezbătut în prealabil în fața instanței naționale o chestiune referitoare la dreptul Uniunii nu se opune posibilității ca Curtea să fie sesizată cu o asemenea chestiune.
- 34 În ceea ce privește al doilea motiv de inadmisibilitate, este suficient să se amintească faptul că, chiar în prezența unei jurisprudențe a Curții care soluționează problema de drept în cauză, instanțele naționale își păstrează în întregime libertatea să sesizeze Curtea în cazul în care consideră oportun, fără ca împrejurarea că dispozițiile a căror interpretare se solicită au fost deja interpretate de Curte să aibă drept consecință să împiedice Curtea să se pronunțe din nou (Hotărârea din 17 iulie 2014, *Torresi*, C-58/13 și C-59/13, EU:C:2014:2088, punctul 32 și jurisprudența citată).
- 35 În aceste condiții, prima întrebare este admisibilă.

Cu privire la fond

- 36 Cu titlu introductiv, este necesar să se verifice dacă situația doamnei Tolley intră în domeniul de aplicare al Regulamentului nr. 1408/71.
- 37 În această privință, articolul 2 alineatul (1) din acest regulament enunță că el se aplică lucrătorilor salariați sau lucrătorilor care desfășoară activități independente și studenților care se află ori s-au aflat sub incidența legislației din unul sau din mai multe state membre și care sunt resortisanți ai unuia dintre statele membre sau sunt persoane apatride ori refugiați cu reședința pe teritoriul unuia dintre statele membre, precum și membrilor familiilor acestora și supraviețuitorilor lor.
- 38 Potrivit jurisprudenței Curții, o persoană are calitatea de „lucrător”, în sensul Regulamentului nr. 1408/71, în cazul în care este asigurată, chiar și pentru un singur risc, în temeiul unei asigurări obligatorii sau facultative, în cadrul unui regim general sau special de securitate socială prevăzut la articolul 1 litera (a) din același regulament, iar aceasta indiferent de existența unui raport de muncă (Hotărârea din 10 martie 2011, *Borger*, C-516/09, EU:C:2011:136, punctul 26 și jurisprudența citată).
- 39 Instanța de trimitere și guvernul Regatului Unit susțin însă că situația doamnei Tolley intră în domeniul de aplicare al articolului 1 litera (a) punctul (ii) a doua liniuță din Regulamentul nr. 1408/71, pentru motivul că de componenta „dependență” a DLA beneficiază toți rezidenții, indiferent dacă aceștia sunt sau nu sunt salariați. Întrucât această dispoziție face trimitere la anexa I la acest regulament, doamna Tolley nu ar putea fi calificată „lucrător” decât dacă ar îndeplini condițiile prevăzute de legislația britanică. Or, această legislație nu ar viza decât persoanele care desfășoară o activitate remunerată.
- 40 În speță, din dosarul transmis Curții reiese că, în perioada 1967-1993, doamna Tolley a fost asigurată în Regatul Unit pentru limită de vârstă în cadrul unui regim de securitate socială care se aplica tuturor rezidenților. Nu este contestat că modul de gestionare și de finanțare a acestui regim permitea identificarea acestei persoane ca lucrător salariat. Fiind astfel asigurată împotriva riscului prevăzut la articolul 4 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul nr. 1408/71, doamna Tolley trebuie să fie considerată lucrător în sensul articolului 1 litera (a) punctul (ii) prima liniuță din acest regulament.

- 41 Faptul că doamna Tolley a decedat înainte de atingerea vârstei de pensionare pentru limită de vârstă nu este de natură să repună în discuție această concluzie. Astfel, posibilitatea de a intra în domeniul de aplicare personal al Regulamentului nr. 1408/71 nu depinde de realizarea riscului acoperit (a se vedea în acest sens Hotărârea din 10 martie 2011, Borger, C-516/09, EU:C:2011:136, punctul 30).
- 42 În consecință, trebuie să se constate că o situație precum cea în discuție în acțiunea principală intră în domeniul de aplicare personal al Regulamentului nr. 1408/71.
- 43 În continuare, trebuie amintit că o prestație este considerată prestație de securitate socială când este acordată independent de orice apreciere individuală și discreționară a nevoilor personale, pe baza unei situații definite legal, și când se raportează la unul dintre riscurile enumerate expres la articolul 4 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1408/71 (a se vedea Hotărârea din 18 octombrie 2007, Comisia/Parlamentul și Consiliul, C-299/05, EU:C:2007:608, punctul 56, precum și jurisprudența citată).
- 44 Conform articolului 4 alineatul (1) literele (a) și (b) din acest regulament, el se aplică legislațiilor referitoare la ramurile securității sociale care privesc prestațiile de boală și, respectiv, prestațiile de invaliditate, inclusiv cele destinate menținerii sau ameliorării capacității de a realiza un venit.
- 45 Pentru a distinge între diferitele categorii de prestații de securitate socială, trebuie să se ia în considerare riscul pe care îl acoperă fiecare prestație (Hotărârea din 18 iulie 2006, De Cuyper, C-406/04, EU:C:2006:491, punctul 27).
- 46 În această privință, Curtea a statuat că prestațiile acordate în mod obiectiv pe baza unei situații definite legal și care urmăresc ameliorarea stării de sănătate, precum și a vieții persoanelor dependente au ca obiect, în esență, completarea prestațiilor de asigurare de sănătate și trebuie privite ca fiind „prestații de boală” în sensul articolului 4 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul nr. 1408/71 (Hotărârea din 5 martie 1998, Molenaar, C-160/96, EU:C:1998:84, punctele 23-25, precum și Hotărârea din 18 octombrie 2007, Comisia/Parlamentul și Consiliul, C-299/05, EU:C:2007:608, punctul 61, precum și jurisprudența citată).
- 47 În ceea ce privește componenta „dependentă” a DLA, reiese din informațiile furnizate de instanța de trimitere că această prestație în numerar cu caracter necontributiv, acordată independent de nivelul veniturilor beneficiarului său, are ca obiect să compenseze cheltuielile suplimentare pe care le-ar putea avea de suportat o persoană în special din cauza incapacității sale totale sau parțiale de a se deplasa.
- 48 Este cert că acordarea prestației menționate nu depinde de o apreciere individuală a nevoilor personale ale solicitantului și că ea se efectuează pe baza unor criterii obiective precum imposibilitatea persoanei respective de a-și pregăti singură hrana, care sunt definite în Legea din 1992.
- 49 În plus, nu se contestă că prestația în discuție în acțiunea principală prezintă aceleași caracteristici și urmărește aceeași finalitate ca DLA în vigoare la data faptelor din cauza în care s-a pronunțat Hotărârea din 18 octombrie 2007, Comisia/Parlamentul și Consiliul (C-299/05, EU:C:2007:608).
- 50 Or, Curtea a statuat, la punctul 65 și următoarele din acea hotărâre, în esență, că, chiar dacă nu ar avea în principal ca obiect completarea prestațiilor de asigurări de boală, această alocație ar trebui, mai puțin în ceea ce privește componenta „mobilitate” a acesteia, să fie considerată prestație de boală în sensul Regulamentului nr. 1408/71.
- 51 În aceste condiții, prestația în discuție în acțiunea principală reprezintă o prestație de boală în sensul Regulamentului nr. 1408/71.

- 52 Această concluzie nu este infirmată de argumentul avansat de instanța de trimitere potrivit căruia alocația în discuție în acțiunea principală ar putea fi calificată drept „prestație de invaliditate” pentru motivul că se aseamănă cu prestațiile enumerate la articolul 10 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1408/71, și anume în special cu prestațiile de invaliditate în numerar, care au drept caracteristică principală pe aceea de a fi plătite pe termen lung sau plăți unice referitoare la condiții permanente.
- 53 Astfel, împrejurarea că, pentru acordarea componentei „dependență” a DLA, reducerea mobilității trebuie să privească o perioadă importantă, nu este de natură să modifice finalitatea acestei alocații, care este aceea de a ameliora viața persoanelor dependente (a se vedea prin analogie Hotărârea din 18 octombrie 2007, Comisia/Parlamentul și Consiliul, C-299/05, EU:C:2007:608, punctul 63).
- 54 Pe de altă parte, Curtea a statuat că trebuie să fie asimilate unor prestații de boală, în sensul articolului 4 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul nr. 1408/71, prestații precum cele în discuție în acțiunea principală, care privesc riscul de dependență, chiar dacă, spre deosebire de prestațiile de boală *stricto sensu*, ele nu au, în principiu, vocație să fie plătite pe termen scurt și pot prezenta, în special în ceea ce privește condițiile lor de aplicare, caracteristici care, în fapt, se apropie de asemenea, într-o anumită măsură, de ramurile invaliditate și limită de vârstă (a se vedea în acest sens Hotărârea din 30 iunie 2011, da Silva Martins, C-388/09, EU:C:2011:439, punctele 47 și 48).
- 55 Având în vedere considerațiile de mai sus, trebuie să se răspundă la prima întrebare că o prestație precum componenta „dependență” a DLA constituie o prestație de boală în sensul Regulamentului nr. 1408/71.

Cu privire la prima și la a doua parte ale celei de a doua întrebări preliminare

- 56 Prin intermediul primei și al celei de a doua părți ale celei de a doua întrebări, instanța de trimitere solicită, în esență, să se stabilească, pe de o parte, dacă articolul 13 alineatul (2) litera (f) din Regulamentul nr. 1408/71 trebuie interpretat în sensul că faptul că o persoană a dobândit drepturi la pensie pentru limită de vârstă în temeiul cotizațiilor plătite în cursul unei anumite perioade la regimul de securitate socială dintr-un stat membru se opune ca legislația acelui stat membru să poată să nu îi mai fie ulterior aplicabilă acelei persoane. Dacă răspunsul la această întrebare este negativ, instanța menționată solicită să se stabilească, pe de altă parte, de la ce moment legislația Regatului Unit nu îi mai este aplicabilă doamnei Tolley având în vedere că ea a continuat să primească plăți pentru componenta „dependență” a DLA până în anul 2007, deși pierduse, în temeiul acestei legislații, dreptul de a încasa prestația menționată din cauza mutării sale în Spania în cursul anului 2002.
- 57 Trebuie amintit că Regulamentul nr. 1408/71 nu organizează un regim comun de securitate socială, ci permite menținerea unor regimuri naționale distincte și are drept unic obiect să asigure o coordonare între acestea din urmă. Acesta permite, astfel, subzistența unor regimuri distincte care dau naștere unor creanțe distincte în raport cu instituții distincte împotriva cărora prestatorul deține drepturi directe în temeiul fie numai al dreptului intern, fie al dreptului intern completat, dacă este necesar, de dreptul Uniunii (Hotărârea din 21 februarie 2013, Dumont de Chassart, C-619/11, EU:C:2013:92, punctul 40 și jurisprudența citată).
- 58 Dispozițiile titlului II din regulamentul menționat, din care face parte articolul 13 din acesta din urmă, constituie un sistem complet și uniform de norme de reglementare a unor conflicte de lege. Aceste dispoziții au ca scop nu doar să evite aplicarea simultană a mai multor legislații naționale și complicațiile care pot apărea din aceasta, ci și să împiedice ca persoanele care intră în domeniul de aplicare al Regulamentului nr. 1408/71 să fie lipsite de protecție în materie de securitate socială din cauza lipsei unei legislații care să le fie aplicabilă (Hotărârea din 11 iunie 1998, Kuusijärvi, C-275/96, EU:C:1998:279, punctul 28).

- 59 Astfel, din moment ce o persoană intră în domeniul de aplicare personal al Regulamentului nr. 1408/71, astfel cum este definit la articolul 2 din acesta din urmă, regula unicității prevăzută la articolul 13 alineatul (1) din acest regulament este în principiu aplicabilă, iar legislația națională aplicabilă este stabilită în conformitate cu dispozițiile titlului II din regulamentul respectiv (Hotărârea din 19 martie 2015, Kik, C-266/13, EU:C:2015:188, punctul 47).
- 60 În ceea ce privește dispozițiile articolului 13 alineatul (2) din același regulament, acestea au ca singur obiect determinarea legislației naționale aplicabile persoanelor care se găsesc în una dintre situațiile prevăzute la literele (a)-(f) (Hotărârea din 11 iunie 1998, Kuusijärvi, C-275/96, EU:C:1998:279, punctul 29).
- 61 Referitor, mai precis, la articolul 13 alineatul (2) litera (f) din Regulamentul nr. 1408/71, trebuie amintit că încetarea aplicării legislației unui stat membru constituie o condiție de aplicare a acestei dispoziții (a se vedea în acest sens Hotărârea din 19 martie 2015, Kik, C-266/13, EU:C:2015:188, punctul 51).
- 62 În schimb, nimic din modul de redactare a dispoziției amintite nu sugerează că faptul că o persoană a dobândit drepturi la pensie pentru limită de vârstă în temeiul cotizațiilor plătite într-o anumită perioadă la regimul de securitate socială al unui stat membru se opune ca legislația acelui stat să poată, la un moment ulterior, să nu îi mai fie aplicabilă acelei persoane.
- 63 Mai mult, întrucât dobândirea de drepturi la pensie pentru limită de vârstă este consecința normală a desfășurării unei activități profesionale, a admite ca o persoană să nu poată să fie supusă legislației unui alt stat membru decât acela în care ea a dobândit asemenea drepturi pentru prima dată ar determina o golire de sens a articolului 13 alineatul (2) litera (f) din Regulamentul nr. 1408/71.
- 64 În ceea ce privește condițiile potrivit cărora legislația unui stat membru nu îi mai este aplicabilă unei persoane, trebuie amintit că articolul 13 alineatul (2) litera (f) din Regulamentul nr. 1408/71 nu le definește. Astfel, legislația națională a fiecărui stat membru este cea care trebuie să stabilească aceste condiții (a se vedea în acest sens Hotărârea din 19 martie 2015, Kik, C-266/13, EU:C:2015:188, punctul 51).
- 65 Astfel, așa cum se precizează la articolul 10b din Regulamentul (CEE) nr. 574/72 al Consiliului din 21 martie 1972 de stabilire a normelor de aplicare a Regulamentului nr. 1408/71 (JO 1972, L 74, p. 1, Ediție specială, 05/vol. 1, p. 74), astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CEE) nr. 2195/91 al Consiliului din 25 iunie 1991 (JO 1991, L 206, p. 2), data și condițiile în care legislația unui stat membru încetează să mai fie aplicabilă unei persoane prevăzute la articolul 13 alineatul (2) litera (f) din Regulamentul nr. 1408/71 se stabilesc în conformitate cu dispozițiile legislației respective.
- 66 Pe de altă parte, trebuie ținut seama, în cadrul stabilirii momentului de la care legislația unui stat membru nu îi mai este aplicabilă unei persoane, dacă este cazul, și de dispozițiile anexei VI la acest din urmă regulament, care menționează modalitățile particulare de aplicare a legislațiilor anumitor state membre.
- 67 În speță, întrucât doamna Tolley nu a mai plătit cotizații la regimul de securitate socială din Regatul Unit din anul 1993, deoarece a încetat orice activitate profesională și a părăsit acest stat membru în cursul anului 2002, instanța de trimitere este cea care are sarcina să verifice dacă, în aplicarea legislației statului membru menționat, aceste împrejurări au antrenat încetarea afilierii doamnei Tolley la acest regim și ieșirea sa din acesta.
- 68 Situația este asemănătoare în ceea ce privește faptul că doamna Tolley a continuat să primească plăți pentru componenta „dependență” a DLA până în 2007, deși pierduse, în temeiul legislației din Regatul Unit, dreptul de a primi această prestație din cauza mutării sale în Spania în cursul anului 2002.

69 Având în vedere cele ce precedă, trebuie să se răspundă la prima și la a doua parte ale celei de a doua întrebări că articolul 13 alineatul (2) litera (f) din Regulamentul nr. 1408/71 trebuie interpretat în sensul că faptul că o persoană a dobândit drepturi la pensie pentru limită de vârstă în temeiul cotizațiilor plătite într-o anumită perioadă la regimul de securitate socială dintr-un stat membru nu se opune ca legislația acelui stat membru să poată să nu îi mai fie ulterior aplicabilă acelei persoane. Revine instanței naționale sarcina de a stabili, având în vedere împrejurările litigiului cu care este sesizată și dispozițiile dreptului național aplicabil, de la ce moment această legislație nu îi mai este aplicabilă persoanei menționate.

Cu privire la a treia parte a celei de a doua întrebări și la a treia întrebare

70 Prin intermediul celei de a treia părți a celei de a doua întrebări și al celei de a treia întrebări, care trebuie examinate împreună, instanța de trimitere solicită, în esență, să se stabilească dacă articolul 19 alineatul (1) și/sau articolul 22 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 1408/71 trebuie interpretate în sensul că se opun ca legislația unui stat membru să subordoneze acordarea unei alocații, precum cea în discuție în acțiunea principală, unei condiții de reședință sau de prezență, precum cea prevăzută la articolul 71 alineatul 6 din Legea din 1992.

71 Este necesar să se sublinieze de la bun început că articolul 19 din acest regulament, intitulat „Reședința într-un stat membru, altul decât statul competent. Reguli generale”, garantează, în sarcina statului competent, dreptul lucrătorului salariat sau al lucrătorului care desfășoară o activitate independentă, precum și al membrilor familiei acestuia care au reședința într-un alt stat membru, a căror stare de sănătate necesită îngrijiri pe teritoriul statului membru de reședință, de a beneficia de prestații de boală în natură acordate de instituția din acest din urmă stat membru (Hotărârea din 16 iulie 2009, von Chamier-Glisczinski, C-208/07, EU:C:2009:455, punctul 42).

72 În consecință, astfel cum a subliniat și avocatul general, în esență, la punctul 84 din concluzii, această dispoziție nu vizează decât situațiile în care un lucrător care solicită instituției competente dintr-un stat membru acordarea unei prestații de boală are reședința, la data cererii sale, într-un alt stat membru.

73 În speță, din decizia de trimitere reiese că doamna Tolley avea încă reședința în Regatul Unit atunci când a solicitat instituțiilor competente ale acestui stat membru să beneficieze de componenta „dependență” a DLA. Astfel, situația sa nu ține în mod evident de articolul 19 menționat.

74 Apoi, în ceea ce privește articolul 22 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 1408/71, acesta se referă în special la ipoteza transferului, în perioada de boală, a reședinței unui lucrător salariat sau a unui lucrător care desfășoară o activitate independentă într-un stat membru, altul decât cel al instituției competente (a se vedea în acest sens Hotărârea din 16 iulie 2009, von Chamier-Glisczinski, C-208/07, EU:C:2009:455, punctul 45).

75 Prin urmare, trebuie să se verifice dacă situația doamnei Tolley ține de articolul 22 alineatul (1) litera (b) menționat.

76 Guvernul Regatului Unit susține, pe de o parte, că expresia „lucrător”, folosită la această dispoziție, nu vizează decât persoanele care, spre deosebire de doamna Tolley, nu au încetat în mod definitiv orice activitate profesională.

77 Această argumentație nu poate fi admisă.

78 În această privință, trebuie subliniat că, potrivit articolului 1 din Regulamentul nr. 1408/71, definițiile conținute de această dispoziție, printre care figurează și cele de „lucrător salariat” și de „lucrător care desfășoară o activitate independentă”, sunt date „în sensul [acestui] regulament”, fără ca o excepție referitoare la anumite dispoziții ale acestuia să fie prevăzută.

- 79 Or, din cuprinsul punctelor 38-40 din prezenta hotărâre rezultă că doamna Tolley trebuie considerată „lucrător”, în sensul articolului 1 litera (a) punctul (ii) prima liniuță din același regulament, iar aceasta indiferent de faptul că ea a încetat în mod definitiv orice activitate profesională.
- 80 În plus, trebuie subliniat că Curtea a statuat deja că, prin referirea la „lucrător”, care figurează la articolul 22 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1408/71, acesta nu înțelege să limiteze domeniul de aplicare al dispoziției menționate la lucrătorii activi în raport cu lucrătorii inactivi (a se vedea în acest sens Hotărârea din 31 mai 1979, Pierik, 182/78, EU:C:1979:142, punctul 7).
- 81 Pe de altă parte, guvernul Regatului Unit susține că legislația Regatului Unit a încetat să mai fie aplicabilă doamnei Tolley la momentul mutării sale în Spania și că, în aplicarea articolului 13 alineatul (2) litera (f) din acest regulament, ea era supusă legislației acestui din urmă stat membru. Prin urmare, acesta ar fi statul competent, în sensul articolului 22 alineatul (1) litera (b) din regulamentul menționat.
- 82 În această privință, rezultă din lectura dispozițiilor articolului 1 litera (o) punctul (i) coroborate cu cele ale articolului 1 litera (q) din Regulamentul nr. 1408/71 că noțiunea „stat competent” desemnează în special statul membru pe al cărui teritoriu se găsește instituția la care lucrătorul este asigurat la data solicitării prestației.
- 83 În plus, din economia articolului 22 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1408/71, care enunță condițiile de acordare în continuare a prestațiilor la care un lucrător este îndreptățit în temeiul legislației statului competent, printre altele, în caz de transfer al reședinței „pe teritoriul unui alt stat membru”, rezultă că, referitor la această ipoteză, constituie „stat competent” în sensul acestei dispoziții, în mod necesar, statul membru care era competent să acorde acele prestații înaintea transferului reședinței.
- 84 În privința speței din litigiul principal, reiese din decizia de trimitere că, la momentul la care doamna Tolley a solicitat instituțiilor competente din Regatul Unit să beneficieze de DLA, ea era asigurată în cadrul regimului de securitate socială din acest stat membru. În consecință, chiar dacă legislația statului membru menționat nu ar mai fi fost ulterior aplicabilă, în sensul articolului 13 alineatul (2) litera (f) din Regulamentul nr. 1408/71, Regatul Unit reprezintă statul competent, în sensul articolului 22 alineatul (1) litera (b) din acest regulament.
- 85 Această interpretare este susținută de punctul 20 din rubrica O din anexa VI la Regulamentul nr. 1408/71, care prevede că „[f]aptul că o persoană a dobândit calitatea de supus al legislației altui stat membru în conformitate cu articolul 13 alineatul (2) litera (f) din [acest] regulament nu împiedică”, în special, „aplicarea la aceasta de către Regatul Unit, ca stat competent[, a dispozițiilor referitoare la lucrătorii salariați și la lucrătorii care desfășoară activități independente din titlul] III capitolul 1 dacă această persoană își păstrează statutul de lucrător salariat sau de lucrător care desfășoară o activitate independentă în acest scop și a fost ultima dată asigurată astfel în temeiul legislației Regatului Unit”. Astfel, această dispoziție prevede în mod expres posibilitatea ca Regatul Unit să rămână stat competent în sensul dispozițiilor capitolului 1 din titlul III din regulamentul menționat în cazul în care legislația sa nu se mai aplică lucrătorului, în sensul articolului 13 alineatul (2) litera (f) din același regulament.
- 86 Rezultă din considerațiile care precedă că o situație precum cea în discuție în acțiunea principală intră în domeniul de aplicare al articolului 22 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 1408/71.
- 87 Această dispoziție prevede, astfel, dreptul lucrătorului salariat sau al lucrătorului care desfășoară o activitate independentă care îndeplinește condițiile impuse de legislația statului competent de a primi prestații în numerar de la instituțiile competente după transferul reședinței sale pe teritoriul unui alt stat membru.

- 88 În această privință, nu poate fi admis argumentul guvernului Regatului Unit potrivit căruia expresia „îndeplinește condițiile impuse de legislația statului competent” permite statelor membre să prevadă o condiție de reședință pentru acordarea prestațiilor în numerar vizate de dispoziția menționată. Astfel, după cum a subliniat avocatul general la punctul 119 din concluzii, referindu-se la concluziile avocatului general Jacobs în cauza Kuusijärvi (C-275/96, EU:C:1997:613), o asemenea interpretare, în măsura în care ar permite anularea dreptului conferit de articolul 22 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 1408/71 printr-o condiție de reședință impusă de legea națională, ar priva în întregime de obiect această dispoziție.
- 89 Rezultă că articolul 22 alineatul (1) litera (b) menționat se opune ca un stat competent să subordoneze menținerea acordării unei prestații precum cea în discuție în acțiunea principală unei condiții de reședință și de prezență pe teritoriul său.
- 90 Acestea fiind precizate, trebuie să se sublinieze că aceeași dispoziție subordonează dreptul de a exporta o prestație precum cea în discuție în acțiunea principală condiției ca lucrătorul să fi solicitat și să fi obținut de la instituția competentă autorizația de transferare a reședinței sale pe teritoriul altui stat membru.
- 91 Desigur, astfel cum rezultă din articolul 22 alineatul (2) primul paragraf din Regulamentul nr. 1408/71, această autorizație poate fi refuzată numai dacă se stabilește că deplasarea persoanei în cauză ar putea prejudicia starea sa de sănătate sau aplicarea tratamentului medical.
- 92 Cu toate acestea, astfel cum a expus avocatul general la punctele 124-126 din concluzii, această dispoziție nu poate obliga statele membre să acorde unui lucrător beneficiul articolului 22 alineatul (1) litera (b) din acest regulament în cazul în care acest lucrător și-a transferat reședința pe teritoriul altui stat membru în absența oricărei autorizații acordate de instituția competentă.
- 93 Având în vedere cele ce precedă, trebuie să se răspundă la a treia parte a celei de a doua întrebări și la a treia întrebare că articolul 22 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 1408/71 trebuie interpretat în sensul că se opune ca legislația statului competent să subordoneze acordarea unei alocații, precum cea în discuție în acțiunea principală, unei condiții de reședință și de prezență pe teritoriul acestui stat membru. Articolul 22 alineatul (1) litera (b) și articolul 22 alineatul (2) din acest regulament trebuie interpretate în sensul că o persoană care se găsește într-o situație precum cea în discuție în acțiunea principală își menține dreptul de a primi prestațiile prevăzute de această primă dispoziție după ce și-a transferat reședința în alt stat membru decât statul competent, cu condiția să fi obținut o autorizație în acest scop.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 94 Întrucât, în privința părților din acțiunea principală, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera întâi) declară:

- 1) O prestație precum componenta „dependență” a alocației de subzistență pentru persoanele cu handicap (disability living allowance) constituie o prestație de boală în sensul Regulamentului (CEE) nr. 1408/71 al Consiliului din 14 iunie 1971 de aplicare a regimurilor de securitate socială în raport cu lucrătorii salariați, cu lucrătorii care desfășoară activități independente și cu membrii familiilor acestora care se deplasează în cadrul Comunității, în versiunea**

modificată și actualizată prin Regulamentul (CE) nr. 118/97 al Consiliului din 2 decembrie 1996, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 307/1999 al Consiliului din 8 februarie 1999.

- 2) Articolul 13 alineatul (2) litera (f) din Regulamentul nr. 1408/71, în versiunea modificată și actualizată prin Regulamentul (CE) nr. 118/97, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul nr. 307/1999, trebuie interpretat în sensul că faptul că o persoană a dobândit drepturi la pensie pentru limită de vârstă în temeiul cotizațiilor plătite în cursul unei anumite perioade la regimul de securitate socială dintr-un stat membru nu se opune ca legislația acelui stat membru să poată să nu îi mai fie ulterior aplicabilă acelei persoane. Revine instanței naționale sarcina de a stabili, având în vedere împrejurările litigiului cu care este sesizată și dispozițiile dreptului național aplicabil, de la ce moment această legislație nu îi mai este aplicabilă persoanei menționate.**
- 3) Articolul 22 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 1408/71, în versiunea modificată și actualizată prin Regulamentul (CE) nr. 118/97, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul nr. 307/1999, trebuie interpretat în sensul că se opune ca legislația statului competent să subordoneze acordarea unei alocații, precum cea în discuție în acțiunea principală, unei condiții de reședință și de prezență pe teritoriul acestui stat membru.**
- 4) Articolul 22 alineatul (1) litera (b) și articolul 22 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1408/71, în versiunea modificată și actualizată prin Regulamentul (CE) nr. 118/97, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul nr. 307/1999, trebuie interpretate în sensul că o persoană care se găsește într-o situație precum cea în discuție în acțiunea principală își menține dreptul de a primi prestațiile prevăzute de această primă dispoziție după ce și-a transferat reședința în alt stat membru decât statul competent, cu condiția să fi obținut o autorizație în acest scop.**

Semnături